

RvS, Afdeling bestuursrechtspraak 12 maart 1999, H01.98.0077 WRB

(mrs. J.A.E. van der Does, A. Kosto en J.J. van der Weel)

[Essentie] Plicht tot informatieverstopping rechtsbijstandverlener

Hoger beroep Rechtbank 's-Hertogenbosch 21 november 1997, JSV 1998/94. De geheimhoudingsplicht en het verschoningsrecht van de advocaat zijn niet absoluut van aard dat een advocaat met een algemeen beroep hierop kon weigeren de gevraagde stukken in te zenden. De RvS verenigt zich met hetgeen de rechtbank heeft overwogen onder de samenvattende kopjes "Verschoningsrecht advocatuur" en "Geheimhoudingsplicht medewerkers verweerder" en neemt het daar gestelde voor haar rekening.

[Tekst] Uitspraak op het hoger beroep van:

mr. T.N.B.M. Spronken, kantoorhoudende te Maastricht, appellante tegen

de uitspraak van de Arrondissementsrechtbank te 's-Hertogenbosch van 21 november 1997 in het geding tussen: appellante en de Raad voor Rechtsbijstand te 's-Hertogenbosch.

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Procesverloop

Bij besluit van 28 augustus 1995 heeft het bureau van de Raad voor Rechtsbijstand te 's-Hertogenbosch (hierna: het bureau) een vergoeding voor verleende rechtsbijstand vastgesteld op f 912,06.

Tegen dit besluit heeft appellante beroep ingesteld bij de Raad voor Rechtsbijstand te 's-Hertogenbosch (hierna: de raad).

Bij besluit van 6 maart 1996 heeft de raad het beroep ongegrond verklaard. Dit besluit en het advies van de Commissie voor bezwaar en beroep, waarnaar in dit besluit wordt verwezen, zijn aangehecht. (niet opgenomen; *red.*)

Bij uitspraak van 21 november 1997, verzonden op 1 december 1997, heeft de Arrondissementsrechtbank te 's-Hertogenbosch (hierna: de rechtbank) het tegen dit besluit ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht. (zie JSV 1998/94; *red.*)

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief van 8 januari 1998, bij de Raad van State ingekomen op 9 januari 1998, hoger beroep ingesteld. De gronden zijn aangevuld bij brief van 9 februari 1998. Deze brieven zijn aangehecht. (niet opgenomen; *red.*)

Bij brief van 12 augustus 1998 heeft de raad een memorie van antwoord ingediend.

Na afloop van het vooronderzoek zijn nog stukken ontvangen van appellante. Deze zijn aan de andere partij toegezonden.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 januari 1999, waar appellante in persoon en de raad, vertegenwoordigd door mr. A.E.M. Vet-van den Hoff en mevrouw B.E.J.M. van Oeveren, gemachtigden, zijn verschenen.

Overwegingen ten aanzien van de feiten

Ingevolge artikel 23 van het Besluit vergoedingen rechtsbijstand oud (hierna: Bvr) kan, indien voor rechtsbijstand verleend in zaken, als in artikel 22 bedoeld, de overeenkomstig het tweede lid van dat artikel vast te stellen vergoeding in een kennelijk onredelijke verhouding staat tot de daaraan bestede werkzaamheden, waaraan tenminste 15 uren moeten zijn besteed, de griffier die vergoeding op verzoek van de betrokken advocaat verhogen met eenmaal de vergoeding, genoemd in artikel 22 eerste lid onder b en vervolgens een gelijke verhoging toekennen voor elke volle vijf aan de zaak meer bestede uren. Appellante heeft 30.35 uren gewerkt aan een vreemdelingenrechtelijke zaak, waarop haar verzoek om vergoeding ziet. De raad pleegt van de bevoegdheid om de vergoeding op de voet van voormeld artikel 23 van het Bvr vast te stellen slechts gebruik te maken, indien de overschrijding van de 15 uren besteding haar oorzaak vindt in het bijzonder bewerkelijke karakter van een zaak. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 3 december 1998, no. H01.97.1395 (aangehecht, zie JSV 1999/40; *red.*), geeft de raad hiermee geen onjuiste toepassing aan die bepaling.

Om de declaratie op haar bewerkelijkheid te controleren heeft het bureau bij brieven van 4 april 1995, 20 april 1995 en 4 mei 1995 appellante verzocht een afschrift van een herzieningsverzoek en een afschrift van bijbehorende nadere gronden in te zenden. Appellante heeft aan dat verzoek niet voldaan. Het

bureau heeft nadien op de voet van artikel 59 en artikel 60 van het Bvr 1994 ambtshalve de vergoeding voor verleende rechtsbijstand forfaitair vastgesteld.

Appellante betoogt dat de raad en de rechtbank hebben miskend dat de, krachtens de gedragsregels voor advocaten, voor haar geldende geheimhoudingsplicht haar verbiedt de gevraagde stukken over te leggen. Daaruit leidt zij af dat de raad de gevraagde hoge vergoeding moet toekennen zonder over die stukken te beschikken.

Overwegingen ten aanzien van het geschil

Anders dan appellante meent, zijn de geheimhoudingsplicht en het verschoningsrecht van de advocaat niet zo absoluut van aard dat zij met een algemeen beroep hierop kon weigeren de gevraagde stukken in te zenden. De Afdeling verenigt zich met hetgeen de rechtbank heeft overwogen onder de samenvattende kopjes "Verschoningsrecht advocatuur" en "Geheimhoudingsplicht medewerkers verweerder" en neemt het daar gestelde voor haar rekening.

Appellante heeft geen bijzondere feiten of omstandigheden gesteld op grond waarvan aannemelijk is geworden dat overlegging van de gevraagde stukken haar cliënt zou kunnen benadelen. Dat zulk een reden zou bestaan, ligt niet voor de hand, aangezien die stukken zich reeds bevinden in het dossier van haar cliënt bij de Immigratie- en Naturalisatie Dienst.

Het betoog van appellante dat, volgens afspraken tussen de raad en de Deken van de Orde van Advocaten, een dossier wordt voorgelegd aan de Deken binnen het arrondissement indien een advocaat principiële bezwaren heeft tegen een verzoek van het bureau om een dossier over te leggen, faalt reeds omdat het bureau beoordeling van het integrale dossier niet noodzakelijk heeft geacht. De rechtbank heeft met recht overwogen dat appellante de weigering om de gevraagde stukken ter inzage te geven niet kon baseren op eerder genoemde afspraken.

De door appellante gestelde overtreding door de raad van de Wet persoonsregistraties moet buiten beschouwing worden gelaten, omdat een dergelijke overtreding het opvragen van processtukken niet onrechtmatig zou maken jegens appellante.

Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

Er zijn geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling in hoger beroep.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bevestigt de uitspraak van de rechtbank.